

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 5/06-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 5. apríla 2006 v senáte zloženom z predsedu Alexandra Bröstla a zo sudcov Jána Auxta a Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Ing. M. M., bytom K., zastúpeného advokátom JUDr. M. Ch., K., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 121/99, za účasti Okresného súdu Martin, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. M. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 121/99 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Martin prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 121/99 konal bez zbytočných prietáhov.

3. Ing. M. M. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 90 000 Sk (slovom deväťdesiatisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Martin povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Martin je povinný uhradiť Ing. M. M. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. Ch., K., do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 5/06 z 12. januára 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť Ing. M. M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 121/99.

Z obsahu sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov platného a účinného do 31. decembra 2005.

Rozsudkom okresného súdu z 30. septembra 2005 sp. zn. 2 T 121/99 bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby (ďalej len „oslobodzujúci rozsudok“), pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je sťažovateľ stíhaný. Dňa 11. novembra 2005 Okresná prokuratúra Martin (ďalej len „okresná prokuratúra“) podala odvolanie proti tomuto rozsudku a navrhla Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“), aby oslobodzujúci

prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal na to, že v napadnutom konaní pred okresným súdom došlo podľa jeho presvedčenia k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pretože ku dňu podania sťažnosti ani po takmer 6 a pol roku nie je toto konanie právoplatne skončené, čo v ňom vyvoláva právnu neistotu, ktorá je pre neho „značnou psychickou záťažou (...)“, a to aj vzhľadom na skutočnosť, že „nevyriešené právne vzťahy sú dôvodom neustálych sporov, vzájomného napádania, neustáleho a zároveň stupňujúceho sa napätia“.

Sťažovateľ okrem toho, že navrhol, aby ústavný súd rozhodol, že jeho uvedené základné právo bolo postupom okresného súdu v označenom konaní porušené, zároveň žiadal, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v tejto veci bez prietáhov a priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 180 000 Sk. Domáhal sa aj náhrady trov konania.

Vo vyjadrení k sťažnosti z 9. februára 2006 okresný súd uviedol chronológiu doterajšieho priebehu konania, v ktorej opísal jednotlivé procesné úkony okresného súdu takto:

- „- 8. 7. 1999 - Okresnou prokuratúrou v Martine podaná obžaloba
- 5. 11. 1999 - sudcom podaný podnet na začatie konania o spôsobilosti na právne úkony podľa § 186 a nasl. O. s. p.
- 24. 1. 2000 - úradný záznam o vypožičaní spisu do oddelenia PaNc
- 12. 3. 2003 - úradný záznam OS Martin o tom, že spis bol dňa 12.3.2003 vrátený z oddelenia PaNc a odpojený zo spisu 16 Nc 734/99 so záznamom, že znalecký posudok na poškodenú doposiaľ vypracovaný nebol. Súčasne úradným záznamom konštatované, že spis bol spoločne so spisom 16Nc 734/99 u znalcov
- 17. 9. 2003 - príkaz na vyšetrovanie duševného stavu poškodenej L. a uznesenie o pribratí znalca na vyšetrovanie duševného stavu

- 21. 11. 2003 - zaslanie spisu znalcom
- 27. 9. 2004 - úradný záznam súdu o tom, že sa telefonicky spojil jeden zo znalcov, ktorý oznámil svoju PN a ďalší zo znalcov je rovnako PN
- 6. 10. 2004 požiadavka na OO PZ Martin - východ o predvedenie poškodenej na deň 21. 10. 2004 do Psychiatrickej liečebne S. za účelom vyšetrenia duševného stavu
- 19. 4. 2005 - opätovná žiadosť o predvedenie poškodenej ku znalcom
- 11. 5. 2005 - spis vrátený Psychiatrickou liečebnou S. na základe vyžiadania súdu
- 13. 6. 2005 - nariadené hlavné pojednávanie na deň 12. 7. 2005
- 12. 7. 2005 - vykonané hlavné pojednávanie a odročené na deň 26. 7. 2005
- 26. 7. 2005 - úradný záznam o zrušení hlavného pojednávania z dôvodu oznámenia o nepredvedení svedkyne a súčasne nariadený nový termín hlavného pojednávania na 5. 8. 2005
- 5. 8. 2005 - úradný záznam o zrušení termínu hlavného pojednávania z dôvodu OČR sudkyne
- 16. 8. 2005 - nariadené hlavné pojednávanie na deň 27. 9. 2005
- 27. 9. 2005 - odročené hlavné pojednávanie na deň 30. 9. 2005
- 27. 9. 2005 - výsluch svedkyne A. O.
- 30. 9. 2005 - hlavné pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok
- 26. 10. 2005 - rozsudok vypracovaný a vypravený dňa 4. 11. 2005.“

Podľa okresného súdu z uvedenej chronológie vyplýva, že „spis bol dlhodobo pripojený k civilnému konaniu, kde v konečnom dôsledku nebol vypracovaný znalecký posudok na posúdenie duševného stavu poškodenej“. Okresný súd práve touto skutočnosťou odôvodnil neúmernú dĺžku konania, pričom „otázku, či išlo o zbytočné preťahy“, ponechal na uvážení ústavného súdu.

Právny zástupca sťažovateľa bol výzvou ústavného súdu zo 14. februára 2006 vyzvaný na zaujatie stanoviska k vyjadreniu okresného súdu, avšak túto možnosť nevyužil. Podaním doručeným ústavnému súdu 27. marca 2006 právny zástupca sťažovateľa oznámil, že sťažovateľ netrvá na verejnom ústnom pojednávaní.

II.

Z obsahu sťažnosti, vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 121/99:

Po podaní obžaloby okresnou prokuratúrou 8. júla 1999 okresný súd 5. novembra 1999 podal „*podnet na začatie konania o spôsobilosti na právne úkony poškodenej podľa § 186 a nasl. O. s. p.*“. Spis bol 24. januára 2000 vyžiadaný do oddelenia PaNc, kde sa nachádzal až do 12. marca 2003, keď bol vrátený k sp. zn. 2 T 121/99. Keďže okresný súd považoval za potrebné vyšetriť duševný stav svedkyne - poškodenej, 17. septembra 2003 vydal príkaz na vyšetrenie jej duševného stavu a do konania pribral dvoch znalcov, ktorým určil lehotu na vypracovanie znaleckého posudku do konca roku 2003. Znalecký posudok z dôvodov nedostavenia sa, resp. opakovaného nepredvedenia svedkyne - poškodenej, nebol vypracovaný. Na základe požiadavky okresného súdu z 13. mája 2005 bol spis 9. júla 2005 vrátený (znalcami) okresnému súdu. Okresný súd nariadil tri hlavné pojednávania - 12. júla 2005, 27. septembra 2005 a posledné 30. septembra 2005, na ktorom sťažovateľa oslobodil spod obžaloby.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom súdneho spisu dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal 12. januára 2006 na ďalšie konanie IV. senát ústavného súdu. Od 1. marca 2006 v súlade s rozvrhom práce na tento rok 2006 sa sudca spravodajca Ján Luby stal členom II. senátu ústavného súdu a veci, v ktorých je sudcom spravodajcom Ján Luby, prerokuje II. senát ústavného súdu. Z tohto dôvodu túto vec prerokoval a vo veci samej rozhodol II. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

III.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ods. 2 citovaného článku ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa ods. 3 citovaného článku môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáhal vyslovenia porušenia jeho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov“.

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) má obvinený právo na to, aby o jeho trestnom obvinení bolo rozhodnuté v primeranej lehote. Toto právo je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Priamo podmieňuje spravodlivý charakter konania tým, že zabraňuje strate dôkazov alebo oslabeniu ich dôkaznej hodnoty. Bráni tiež tomu, aby obvinený bol príliš dlho vystavený zásahom do svojich práv a slobôd a neistote o svojom osude (rozsudok ESLP vo veci Wemhoff v. Nemecko z 27. júna 1968).

Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec obvineného prejednaná, je pojem primeraná lehota relatívny. Neexistuje žiadna absolútne stanovená doba, ktorej prekročenie by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania (...) sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok ESLP vo veci König v. Nemecko z 28. júna 1978).

Čas na konanie bez zbytočných priet'ahov spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej postup súdu môže mať povahu priet'ahov v konaní (napr. I. ÚS 137/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o s'ťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „odstránenie stavu právnej neistoty je podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ (II. ÚS 61/98), pričom „k naplneniu práva na súdnu ochranu v rozhodovaní o veci samej dochádza zásadne právoplatným rozhodnutím...“ (I. ÚS 44/99, IV. ÚS 68/02, IV. ÚS 289/05).

Pri posudzovaní, či vo veci došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (I. ÚS 70/98, II. ÚS 813/00) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, pričom zohľadňuje aj povahu konania, v ktorom súd rozhoduje, správanie účastníka konania a spôsob, akým súd vo veci postupoval.

Povahou konania je potrebné rozumieť nielen jeho zložitosť alebo naopak jednoduchosť na jednej strane, ale aj jeho význam pre obvineného na strane druhej.

Pokiaľ ide o význam veci pre s'ťažovateľa, vo všeobecnosti platí, že doba trestného konania sa posudzuje prísnejšie než dĺžka doby konania v občianskoprávných veciach, a to vzhľadom na dôsledky trestného konania pre obvineného [obmedzenie práv a slobôd, vplyv na povesť, postavenie v zamestnaní a pod. (napr. rozsudok ESLP vo veci Bagetta v. Taliansko z 25. júna 1987)].

1. Pokiaľ ide o kritérium „zložitosť veci“, ústavný súd sa po oboznámení s vyjadreniami účastníkov a najmä s obsahom vyžiadaného spisu okresného súdu stotožňuje s vyjadrením okresného súdu, že v danom prípade „*po právnej stránke a ani skutkovo nejde o vec, ktorá by patrila k závažnejším a zložitejším na ich (...) posúdenie*“.

2. Čo sa týka „správania sťažovateľa“ v preskúmvanej veci, dospel ústavný súd k záveru, že v jeho správaní sa nevykytli také nedostatky, ktoré by mali byť pripísané na jeho vrub v súvislosti s doterajšou dĺžkou konania. Rovnako aj okresný súd vo vyjadrení k sťažnosti skonštatoval, že „sťažovateľ sám nespôsobil prietahy svojim konaním“.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v preskúmvanom konaní a konštatoval, že v takej pre sťažovateľa významnej veci, akou je trestnoprávne konanie, okresný súd svojím postupom v ňom spôsobil jeho značné predĺženie. Z hľadiska ústavných požiadaviek kladených na takýto typ konania je neakceptovateľné, aby z dôvodu dlhodobého pripojenia spisu sp. zn. 2 T 121/99 k inému civilnému konaniu (o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony svedkyne - poškodenej) od 24. januára 2000 do 12. marca 2003 okresný súd vykonal prvý úkon vo veci až po viac ako 4 rokoch od podania obžaloby (17. septembra 2003), keď vydal príkaz na vyšetrenie duševného stavu svedkyne - poškodenej, pribral do konania na vyšetrenie jej duševného stavu dvoch znalcov a určil im lehotu na vypracovanie znaleckého posudku do 31. decembra 2003. Ustanovení znalci 18. decembra 2003 oznámili okresnému súdu, že z dôvodu nedostavenia sa svedkyne - poškodenej na vyšetrenie znalecký posudok v súdom stanovnej lehote nemôžu „realizovať“.

Až 6. októbra 2004, t. j. po takmer 10 mesiacoch od oznámenia znalcov, okresný súd žiadal Okresné oddelenie Policajného zboru M. (ďalej len „polícia“) o predvedenie svedkyne - poškodenej k súdom ustanoveným znalcom za účelom vyšetrenia jej duševného stavu. O opätovné predvedenie svedkyne - poškodenej požiadal okresný súd po takmer pol roku od oznámenia polície, že z dôvodu jej neprítomnosti v mieste trvalého bydliska nemohlo byť predvedenie uskutočnené (hoci znalci sa informovali o ďalšom možnom termíne predvedenia).

Od mája 2005, keď okresný súd vyžiadal spis od znalcov (aj napriek nevypracovaniu posudku, keďže k vyšetreniu duševného stavu svedkyne - poškodenej z dôvodu neodporúčania jej ošetrojúceho lekára zaťažovať ju psychickým stresom alebo námahou spojenou s účasťou na pojednávaní alebo výsluchom nedošlo), okresný súd už postupoval plynulo, keď bolo dostačujúce uskutočnenie dvoch hlavných pojednávaní, aby

30. septembra 2005 na treťom hlavnom pojednávaní vyhlásil pre sťažovateľa oslobodzujúci rozsudok. Tento rozsudok z dôvodu podania odvolania okresnou prokuratúrou nenadobudol dosiaľ právoplatnosť.

Z ústavnoprávneho hľadiska je potrebné zdôrazniť, že je neprijateľné, aby konanie v trestnej veci nebolo ani po viac ako 6,5 roku trvania právoplatne skončené.

Ústavný súd sa nemohol stotožniť s argumentmi okresného súdu uvedenými vo vyjadrení k sťažnosti, ktorý okrem iného „*napriek znalosti judikatúry*“ ústavného súdu ospravedlňoval vzniknuté prieťahy organizačno-technickými problémami (nástupom zákonnej sudkyne na materskú dovolenku, pridelením veci novej zákonnej sudkyňi).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Ústavný súd poznamenáva, že nemožno prenášať technicko-organizačné problémy štátnych orgánov na účastníkov konania, čo platí o to viac, ak to má za následok porušenie ich základných práv alebo slobôd.

S poukazom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 2 T 121/99 bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

IV.

Pretože ústavný súd zistil porušenie sťažovateľovho základného práva podľa čl. 48 ústavy okresným súdom aj napriek tomu, že spis okresného súdu bol z dôvodu odvolania okresnej prokuratúry postúpený krajskému súdu, a bez ohľadu na možnosť, že by krajský súd odvolanie okresného prokurátora zamietol, ústavný súd vychádzal zo stavu,

že napadnuté konanie v čase rozhodovania ústavného súdu naďalej trvá, preto prikázal okresnému súdu pre jeho ďalší prípadný postup, aby vo veci sp. zn. 2 T 121/99 konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľ domáhajúci sa rozhodnutia vo svojej veci.

S'ťažovateľ ďalej žiadal, aby ústavný súd okrem vyslovenia porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uložil okresnému súdu konať a prerokovať vec vedenú pod sp. zn. 2 T 121/99 bez zbytočných priet'ahov. Domáhal sa tiež priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 180 000 Sk.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol, že došlo k porušeniu základného práva s'ťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu v zmysle § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde, aby v označenej trestnej veci s'ťažovateľa konal bez zbytočných priet'ahov.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha“. Podľa ods. 5 citovaného zákonného ustanovenia ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť s'ťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Pokiaľ ide o dôvody, na základe ktorých sa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia, s'ťažovateľ uvádza, že „*nevyriešené právne vzťahy sú dôvodom neustálych sporov, vzájomného napádania, neustáleho a zároveň stupňujúceho sa napätia (...)*“.

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Súčasne

sa pritom riadil úvahou, že cieľom primeraného finančného zadost'učinenia je síce zmiernenie nemajetkovej ujmy, avšak nie prípadná náhrada škody.

Hoci ústavný súd prikázal okresnému súdu, aby v označenom súdnom konaní konal bez zbytočných priet'ahov, vychádzal z názoru, že porušenie základného práva s'ťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemožno účinne odstrániť len uplatnením tejto právomoci najmä s prihliadnutím na to, že právna neistota s'ťažovateľa nebola okresným súdom odstránená ani po viac ako 6 a pol roku od začatia trestného konania. Vzhľadom na doterajšiu dobu konania okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 2 T 121/99, berúc do úvahy skutočnosť, že s'ťažovateľ sa o predĺženie tejto doby nijako nepričinil, ústavný súd rozhodol, že sumu 90 000 Sk možno považovať za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. M. Ch., ktoré si vyčíslil v celkovej sume 12 400 Sk. Ústavný súd pri rozhodovaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2004, ktorá bola 15 008 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a spísanie s'ťažnosti a jej podanie) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) vo výške 2 501 Sk (za jeden úkon právnej služby) a 2 x 150 Sk režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Spolu úhrada predstavuje sumu 5 302 Sk. Trovy právneho zastúpenia boli priznané v celkovej sume 5 302 Sk. Ústavný súd vo zvyšnej časti návrhu týkajúceho sa trov konania nevyhovel.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2006